

Bukkoiga

The title 'Bukkoiga' is rendered in large, three-dimensional letters made of thick, cream-colored yarn. Two knitted ogres, with wild brown hair, large noses, and sharp teeth, are positioned at the top corners. They are holding the letters 'B' and 'a' respectively, as if they are about to eat them. The background of the title area is a warm, orange-hued sky with soft clouds.

Katrin Holm

Det var en gång en gammal man och en gammal gumma som bodde i sin lilla torvkoja uppe under ett fjäll. De var fattiga, ägde knappt annat än rök i skorstenen och en enda ko — Búkolla. De hade också en dotter, en ung flicka, stillsam och godhjärtad.

Hon var dem mer värd än silver och guld, för hon gav dem mjölk när vintern var mörk, när snön låg tung över hemängen och vinden slog mot väggarna som en osynlig hand.

En morgon gick gumman ut till fähuset med mjölkspannen i handen. Men när hon öppnade dörren stod båset tomt. Búkolla var borta.

Bara det tomma repet hängde på väggen, och höet låg orört.
Bara ett svagt spår gick att ana i det daggvåta gräset utanför,
som om något hade gett sig av mot fjället medan folket sov.

Gumman ropade på gubben, och gubben ropade på sin dotter.
De sökte runt gården, nere vid bäcken, längs gärdesgården och
ut över hela ängen. Men djuret syntes ingenstans.

"Nu är det illa ställt," sade gubben. "Hittas inte Búkolla, har vi föga kvar att leva på." Gumman såg på sin dotter. Ansiktet var blekt, men rösten var stadig.

"Gå, min flicka," sade hon. "Sök henne. Och när du har kommit långt från gården, ropa högt: Böla nu, min Búkolla, om du är vid liv någonstans." Flickan nickade och gav sig av.

Hon gick först över hemängen, sedan över mossarna, där
frosten ännu låg kvar i sänkorna fastän solen redan stigit högt
på himlen. Fjällen reste sig framför henne, mörka och tysta.

När hon kommit ett gott stycke från gården stannade hon, lade händerna för munnen och ropade: "Böla nu, min Búkolla, om du är vid liv någonstans!" Hon lyssnade. Inget hördes utom vinden i gräset.

Hon gick vidare. Åter ropade hon. Då tyckte hon sig höra något.
Mycket svagt. Mycket långt bort. Ett sorgset böl, som om det
kom inifrån en sten.

Flickan sprang mot ljudet. Hon klättrade uppför en brant
sluttning, kröp mellan stenar och kom till sist fram till en mörk
grottmynning under ett svart stup.

Flickan steg försiktigt in. "Búkolla?" viskade hon. Då bölade
kon igen. Men när repet lossnade hördes en tung snarkning —
där sov två jättekvinnor, en stor och en mindre.

Längst in i grottan såg hon henne. Búkolla stod bunden vid en stor sten, och bredvid henne stod en liten kalv. "Min Búkolla," sade flickan och sprang fram till henne och löste henne så fort hon kunde.

Búkolla puffade försiktigt till henne med huvudet, som om hon ville säga: skynda dig. Flickan ledde henne ut ur grottan med kalven trippande efter. De hade knappt kommit ner förrän den stora jättekvinnan vaknade och röt: "Vem har tagit min ko?"

"Vad ska vi nu göra, min Búkolla?" ropade flickan. Búkolla sade lågt men tydligt: "Ta ett hår ur min svans och lägg det på marken." I samma stund förvandlades håret till en bred, brusande älv.

Den stora jättekvinnan morrade och skickade den mindre hem
efter faders fruktansvärda oxe, svartare än natten. Oxen drack
av älven, tills älvfåran låg tom kvar.

Jättekvinnorna satte återigen efter dem. Flickan hörde deras steg komma närmare.

"Ta ännu ett hår," sade Búkolla, "och lägg det på marken." Då sprang en eld upp, röd och gyllene, och hettan slog så hårt mot jättekvinnorna att de tvingades stanna.

Men den stora jättekvinna skrattade bara och ropade på oxen igen. Den kom, tung och blöt, och lät allt vatten strömma ut över lågorna. Elden släcktes.

Nu var jättekvinnorna närmare än någonsin förr. Flickan kände hjärtat dunka i bröstet. "Min Búkolla," sade hon, "nu hinner de ifatt oss."

"Ta ännu ett hår," sade Búkolla, "och lägg det på marken." Då reste sig ett fjäll upp ur marken, högre och högre än molnen, och jättekvinnorna försvann på andra sidan.

Men den stora jättekvinnan gav inte upp. Hon skickade den lilla jättekvinnan hem efter sin fars stora borr och började borra ett hål genom fjället. Berget skakade. Stenar föll.

Hon blev så ivrig att hon trängde sig in i det alltför trånga hålet med hela sin tyngd. Där fastnade hon, tills hon blev till sten inne i fjället. Somliga säger att hon står där än.

Flickan gick nu hemåt med Búkolla och kalven. När hon
närmade sig gården kom gumman ut på trappan, och gubben
kom efter henne.

Gumman grät av glädje. Gubben lade handen på dotterns axel och sade ingenting, för ibland är den största tacksamheten för tung för ord. Från den dagen glömde flickan aldrig att stänga fähusdörren.